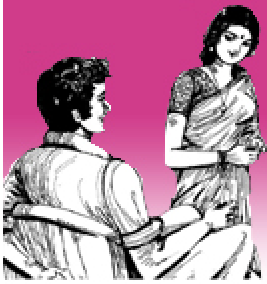

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

అన్యమనస్కంగా పనిచేస్తున్నాడు హేమంత్.

డబ్బు!

జీవితాలతో ఎంతగా ఆడుకుంటుంది..!!

ఎన్ని తెలివితేటలున్నా ప్రతిభవున్నా, మంచితనం ఉన్నా.. దానిముందు ఎందుకు కొరగాకుండా పోతాయెందుకు.?

మనం తయారు చేసిన డబ్బే - మనముందు వటవృక్షంలా ఎదిగిపోయి మనతో ఆడుతుంటే నిస్సహాయంగా చూడాల్సిందేనా?

డబ్బుతో పదవుల్ని కొంటున్నారు, సీటుల్ని కొంటున్నారు బిరుదుల్ని కొంటున్నారు, పురస్కారాలు పొందుతున్నారు - చరిత్రనే మార్చేస్తున్నారు. ఇంకేమిటి మనిషి తెలివితేటలకున్న విలువ.

ఆలోచనల్ని ఎక్కడెక్కడికో పోతున్నాయి.

రమేష్ ఒకటి రెండుసార్లు హేమంత్ వంక చూసుకుంటూ అటూ ఇటూ వెళ్ళాడు కాని.. పలకరించే సాహసం చెయ్యలేకపోయాడు.

పద్మ వంకరగా చూస్తూ - ఏవో రెండు వ్యంగ్యాలు విసిరింది కానీ.. హేమంత్ అసలు వినను కూడా వినలేదు.

స్తబ్ధంగా సాయంత్రం అయిపోయింది.

నిర్లిప్తంగా ఫైలు మూసి.. ఇంటికి బయల్దేరేడు... నడుస్తూ.. బస్ కూడా ఎక్కకుండా.

"హేమ్!"

ఆ పిలుపు ఎవరిదో తెలుసు.

వెనుతిరిగి చూశాడు.

స్కూటీ మీద వరూధిని.

"ఎక్కు"

హేమంత్ మారుమాట్లాడకుండా ఎక్కాడు.

"ఇటెక్కడికి?"

"మా ఇంటికి"

"వద్దు"

"ఏం?"

"అమ్మ ఏమన్నా అనుకుంటారేమో?"

బదులుగా వరూధిని నవ్వింది.

"ఏముందని అనుకోవడాలు. మాది.. అంత కుసంస్కారమైన కుటుంబం కాదు"

"అది కాదు.." నసిగాడు హేమంత్.

"ఏదికాదు!? మగవాడు అనగానే చెడు అర్థం ఎందుకు స్ఫురిస్తుంది. మగవాడు మన తండ్రిగా, అన్నగా, తమ్ముడిగా, పాలవాడిగా, పూలవాడిగా, వాచ్‌మన్‌గా ఎన్ని అవతారాల్లో వచ్చినా తప్పులేదు. స్నేహితుడనగానే కనుబొమ్మలు వంకరపోతాయి ఎందుకనో!" అంది వరూధిని.

హేమంత్ జవాబివ్వలేదు.

అతని ఆలోచనలన్నీ డబ్బు చుట్టే తిరుగుతున్నాయి. ఎలా.. సరోజని ఆంటీ అప్పు తీర్చటం!?

"దిగు"

వరూధిని హెచ్చరికతో స్కూటీ దిగేడు హేమంత్. ఇల్లు చూడగానే నచ్చింది హేమంత్‌కి.

అటూ ఇటూ ఎపార్ట్‌మెంట్సు వల్ల ఇరుకులో పడింది కాని. చిన్న తోట , ముందు వరండా.. దాని నిండా పూలకుండీలు - కళగా ఉంది.

వరూధిని వెంట లోనికి సంశయంగా నడిచాడు హేమంత్.

హాల్లో ఈజీ ఛెయిర్‌లో కూర్చుని ఉంది రాజేశ్వరి - వరూధిని తల్లి.

హేమంత్‌ని చూడగానే ఆమె సాదరంగా నవ్వి "రా బాబూ!" అంది.

హేమంత్‌కి ఆమెకి నమస్కరించి ఎదురుగా ఉన్న సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

"అమ్మాయంతా చెప్పింది. థాంక్స్ నీకు" అందామె వస్తున్న కన్నీటిని ఆపుకుంటూ.

"అదేం లేదాంటీ" అన్నాడు నసుగుతున్నట్లుగా. వరూధిని మంచినీళ్ళు, దాంతోపాటు కాఫీ తెచ్చి "హేమ్ అంత మాటకారి కాదమ్మా. కంగారు పెట్టేయకు" అంది నవ్వుతూ.

"అందరూ నీలా వాగుడుకాయలుంటారా?" అందామె చిరునవ్వుతో.

"చిత్ర.. ఎలావుంది?"

"పడుకుంది. ఫర్వాలేదు. ఇందాకంతా ఆడింది" అంది వరూధిని.

"చాలా పెద్ద గండం గడిచింది." అంది రాజేశ్వరి నిట్టూరుస్తూ.

హేమంత్ కేం మాట్లాడాలో తెలీక దిక్కులు చూశాడు.

చివరికి "నేను బయల్దేరతాను" అన్నాడు నసిగినట్లుగా.

"అప్పుడేనా, భోంచేసి వెళ్ళాలి. చూడమ్మా వరూ, అబ్బాయిని నీ గదిలోకి తీసుకెళ్ళు." అంది రాజేశ్వరి.

"రా హేమ్, పైన బాగుంటుంది" అంది వరూధిని మెట్లెక్కుతూ.

హేమంత్ ఆమె వెనుక మేడమీద కెళ్ళాడు.

పైన విశాలమైన హాల్, అందులో ఇత్తడి గొలుసులతో చెక్క ఊయల, అందమైన ఇండోర్ ప్లాంట్, తంజావూరు చిత్రాలు గోడలకి ఉన్నాయి. రాక్ నిండా దేశ విదేశాల పుస్తకాలు, మరో పక్క పెయింటింగ్ స్టాండు, దానికి సగం వేసిన చిత్రం..

"మీరు ఆర్టిస్టా?" విస్మయంగా అడిగాడు హేమంత్ స్టాండు మీద ఉన్న చిత్రాన్ని చూస్తూ.

ఏదో... అన్నిట్లో వేలు పెడతాను. ఏదీ పూర్తిగా రాదు" అంది వరూధిని "కూర్చో" అంటూ.

హేమంత్ కేన్ కుర్చీలో కూర్చుంటూ చుట్టూ పరిసరాల్ని క్రీగంట గమనిస్తున్నాడు.

అక్కడ ప్రతిది కళాత్మకంగానే, సింపుల్‌గానే ఉన్నాయి.

ఇంతటి అభిరుచులున్న ఈ అమ్మాయికి ఇంత భయంకరమైన, దురదృష్టకరమైన జీవితమా!

"ఏంటాలోచిస్తున్నావ్ హేమ్, సడెన్‌గా రెండ్రోజులు కనపడలేదెందుకు?"

"ఊరెళ్ళాను"

"ఎందుకంత సడెన్‌గా?"

"ఊరికే, అందర్నీ చూడాలనిపించింది"

ఆ జవాబు సరిగా అనిపించలేదు వరూధినికి.

"ఏం జరిగింది?"

"ఏమీలేదు. ఇంటిపక్క సరోజని ఆంటీకి బాగాలేదని తెలిసి..."

"నేను నా గురించి అంతా చెప్పాను. నువ్వింకా దాస్తున్నావు.. చెప్పకూడనిదా?"

వరూధిని ప్రశ్నకి హేమంత్ కళ్ళు చెమర్చేయి.

"చెప్పకూడనిదేమీ లేదు" అంటూ అంతా చెప్పాడు హేమంత్.

వరూధిని గాఢంగా నిట్టూర్చింది "ఎంత మంచావిడ సరోజనిగారు!" అంది వేదనగా.

"ఎందుకో పదే పదే అమ్మ గుర్తొస్తోంది వరూధినీ. నాకసలే కష్టం తెలియదు. అల్లరి చేయడం తప్పా. నన్ను నాన్న కొడ్తారని అన్నీ దాచేది. అందరికన్నా చిన్నవాణ్ణని బాగా ముద్దు చేసేది. ఊహ తెలిసాక అమ్మంటే ప్రేమతోపాటు, గౌరవం, జాలి కూడా ఏర్పడ్డాయి. అమ్మకేదన్నా చేయాలని... నా ఇంజనీరింగ్ అవ్వగానే నాతోపాటు తీసుకెళ్ళిపోవాలని ఎన్నో కలలు. కానీ ఆ అవకాశం ఇవ్వకుండానే నేను చదువు పూర్తిచేయకుండానే .... "హేమంత్ గొంతు సన్నగా వణకడం గమనించింది వరూధిని.

అతన్ని ఆత్మీయంగా ఓదార్చాలనిపించింది వరూధినికి. కానీ.. ఏం చేయాలో తోచక వాతావరణం తేలిక చేయాలనే ఉద్దేశ్యంతో "అల్లరంటే ఏం చేసేవారేంటి?" అనడిగింది.

హేమంత్ కొద్దిగా తేరుకుని "ఏవో చిలిపి పనులు. అప్పట్లో ఏం తోస్తే అది."

"ఏదీ ఒకటి చెప్పండి" అంది వరూధిని నవ్వుతూ. హేమంత్ తనలో తనే నవ్వుకున్నాడు.

"నాక్కూడా చెప్పండి. నవ్వుతాను"

"అంటే.. బాగుండదు"

"ఫర్వాలేదు"

"అప్పుడు బాగా చిన్నవాడినండి"

"అదే. చెప్పండి"

"నాకప్పుడు తొమ్మిదేళ్ళు. ఫిఫ్త్‌క్లాసేమో చదువుతుంట. మా క్లాసులో అమ్మాయిలింకా ఫ్రాకులే వేసుకునేవారు. కొంతమంది మగపిల్లలు నాకో పని అప్పచెప్పారు. నేను పొట్టిగా చిన్నగా ఉండేవాణ్ణి. అమ్మాయిలంతా నాతో బాగా ఆడేవారు. ఒకరోజు క్లాసు జరుగుతోంది. నేను అమ్మాయిల బెంచీల క్రింద పాకి వాళ్ళేసుకున్న కలర్ చెడ్డీల రంగులన్ని వీళ్ళకొచ్చి చెప్పాను. అదే వాళ్ళు నాకు అప్పచెప్పిన పని ఇక చూడండి, క్లాసయిపోయాక వీళ్ళు చేసిన అల్లరి. పంకజం ఎల్లో డ్రాయర్, వనజ పింక్, సావిత్రి బ్లాక్ అంటూ గోల చేసేసారు. చివరికి ఎంక్వయిరీ చేస్తే నా పేరు బయటపడింది"

వరూధిని నవ్వాపుకోలేకపోయింది.

"మరి.. మరేం చేసారప్పుడు?"

నన్ను క్లాసులోంచి తీసేసి. ఇంటికి రిపోర్టు చేసారు.

"అమ్మే స్కూలు కొచ్చి మాట్లాడింది. ఆ తర్వాత ఎప్పుడూ అమ్మాయిల జోలికెళ్ళలేదు." అన్నాడు హేమంత్ తనూ నవ్వుతూ.

"మొత్తానికి గ్రంధసాంగుడే మీరు!"

"అదేం లేదండీ, ఆ తర్వాత.. నేనేవో కొంటె పనులు చేసినా.. అమ్మాయిల్ని ఏడిపించలేదు. చివరికి ఇంజనీరింగ్‌లో కూడా అందరూ నాతో చాలా ఫ్రెండ్లీగా ఉండేవారు"

"ఎవర్నయినా ప్రేమించారా?"

హేమంత్ వెంటనే జవాబు చెప్పలేకపోయాడు. ఆ తర్వాత లేదన్నట్లుగా తలూపాడు.

"అయితే ప్రవరాఖ్యుడన్నమాట"

తలెత్తి చూసి. "లేదు" అన్నాడు చిన్నగా నవ్వుతూ.

"ఏంటా జవాబులు. సరే, మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టను. ఊరికే డబ్బు గురించి బెంగపడకండి. మా ఆఫీసరొకడు ఎప్పుడూ అంటుండేవాడు. మనీ మస్ట్ బి అండర్ సర్క్యులేషన్. ఇట్ మస్ట్ నాట్ బి స్టాగ్‌నేటెడ్ అని. మీ అవసరాలకి అందుతుంది డబ్బు. డోంట్ వర్రీ! రండి భోజనానికి" అంటూ లేచింది.

ఆమెని అనుసరిస్తూ ఎదురుగా టేబుల్ మీదున్న గజ్జెలవైపు చూసి "మీరు డాన్సరా?" అనడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

"ఏదో కొద్దిగా నేర్చుకున్నాను. భరతనాట్యం.. బాధ కలిగినా, ఆనందం కలిగినా ఈ హాలు ఊగిపోతుంది." అంది నవ్వుతూ.

"హేమంత్ నవ్వాడు."

"పాత కట్టడం కదా! తట్టుకుంటున్నది కాబోలు" అన్నాడు చమత్కారంగా.

"ఫర్వాలేదే?" అంది వరూధిని తనూ నవ్వుతూ భోజనాలనంతరం చిత్రనొక్కసారి చూసి రాజేశ్వరిగారికి చెప్పి బయటకొచ్చాడు.

"నేను డ్రాప్ చెయ్యనా?"

"వద్దు. ఆటోలో వెళ్ళిపోతాను" అన్నాడు హేమంత్.

"డబ్బు గురించి వర్రీకావద్దు. ఏ సమస్య అయినా అలానే ఉండిపోదు" అంది వరూధిని.

హేమంత్ తలూపి బయల్దేరాడు.

ఆ వారం అంతా హేమంత్ పరధ్యానంగానే గడిపాడు. వరూధినిని అప్పుడప్పుడూ కలిసినా అతని ఆలోచనలు అలానే ఉన్నాయి. అంత డబ్బెలా? రమేష్‌ని అడగడం ఇష్టంలేదు. వెంటనే పద్మకి చెబుతాడు. పని జరగకపోయి అవమానం మిగులుతుంది.

టాంక్‌బండ్ బెంచీ మీద ఆలోచిస్తూ సిగరెట్ కాలుస్తున్నాడు.

"ఈ అలవాటు కూడా ఉందా? ఇదివరకెప్పుడూ చూడలేదే?"

హేమంత్ వరూధిని మాటకి ఉలిక్కిపడి సిగరెట్ పడేసాడు.

వరూధిని పక్కనే కూర్చుని "సిగరెట్లు కాలిస్తే డబ్బులొస్తాయని ఎవరైనా చెప్పారా?" అంది.

"లేదు.. లేదు.. ఏదో తోచక"

"కాని. అలా ఎవరైనా చెప్పుంటే.. అది నిజమే" అంది నవ్వుతూ.

హేమంత్ అర్థం కానట్లుగా చూశాడు.

"అవును. ఇదిగో డబ్బొచ్చేసింది" అంటూ ఒక పేకెట్ అతని చేతిలో పెట్టింది.

"ఏంటిది? ఎక్కడిది?" అన్నాడు హేమంత్ ఆ పేకెట్ అందుకోకుండా.

"ఎక్కడిదయితేనేం. డబ్బు డబ్బే. ముందెళ్ళి సరోజనిగారి పరువు కాపాడు."

"వద్దు వరూధినీ! మొన్న చిత్ర వైద్యానికే చాలా కష్టపడ్డారు. ఇప్పుడెక్కణ్ణుంచి తెచ్చారింత డబ్బు?"

"చూడు మిస్టర్ హేమంత్. డబ్బు ఒక ప్రవాహం లాంటిది. దాన్ని టైముకి మనం అందుకోకపోతే అది మరో వైపు పోతుంది. ఎవడో అదృష్టవంతుడు దాన్నందుకుంటాడు. కాబట్టి తీసుకో. ఎక్కడిది బ్లాకా, వైటా. అంటూ యక్షప్రశ్నలెయ్యకు. అఫ్‌కోర్సు వైటే" అంటూ బలవంతంగా అతని చెయ్యి తెరచి పేకెట్ చేతిలో పెట్టింది.

"ఎంత?" నసిగాడు హేమంత్.

"నీ అవసరానికి సరిపడినంత. రాత్రికి బస్సెక్కు"

హేమంత్‌కి సిగ్గుగా ఉంది. ఆ సిగ్గుని మించిన అవసరమూ ఉంది.

కానీ.. తన జీవితంలో ప్రవేశించిన స్త్రీలందరూ ఎంత ఉత్తములు. తన తల్లి, సరోజనీ ఆంటీ, వరూధిని... ఎందుకిలా తనేం ఉపకారం చేయకుండానే.. ఇంతగా ప్రేమిస్తున్నారు. తనకింతగా సహాయపడుతున్నారు.

"ఆలోచనల్ని మాని బయల్దేరండి. ఇదిగో టిక్కెట్టు" అంటూ టిక్కెట్టు చేతిలో పెట్టింది వరూధిని.

"కాని.."

"కానీలు, అర్ధణాలు ఎప్పుడో అవుడ్డేటడ్ అయిపోయాయి. వెళ్ళండి హర్రీ అప్" అంది వరూధిని లేచి నిలబడుతూ.

అతన్ని రూమ్ దగ్గర వదిలేసి "జాగ్రత్త! బస్సుల్లో దొంగలెక్కువయిపోయారు" అంటూ హెచ్చరించింది వరూధిని.

"థాంక్ యూ వరూధినీ! థాంక్సేలాట్!" అన్నాడు హేమంత్ గొణుగుతున్నట్లుగా.

ఎదురుగా నంగనాచిలా కూర్చున్నాడు సుబ్బారావు.

హేమంత్.. అతని మామయ్య, రామలక్ష్మి భర్త రాఘవరావు, రామలక్ష్మి మరో పక్కన కూర్చున్నారు.

"డబ్బు లెక్క చూసుకో, పీనాసి ఎదవా!" అంది సరోజని జుట్టు ముడేసుకుంటూ.

అందర్నీ చూసి వెయ్యేనుగుల బలం వచ్చేసింది సరోజనికి.

సుబ్బారావు లెక్కచూసుకుని "సరిపోయిందక్కా" అన్నాడు ఎంతో వినయంగా.

"ఛీ! నీ బతుకు చెడా! అప్పుడే అక్కా అంటావు, అమ్మా అంటావు. చేతులు పట్టుకుంటావు. ఏం బతుకురా నీది!? తప్పయినా ఒప్పయినా దానికో ధర్మం ఏడవాలిరా గాడిదా!" అంది సరోజని గయ్యిమని లేస్తూ.

"పోనీలే ఆంటీ! వదిలెయ్యండి." అన్నాడు హేమంత్.

"ముందింటి కాగితాలివ్వు" అన్నాడు హేమంత్ మావయ్య.

సుబ్బారావు కాగితాలందించాడు.

అన్నీ సరిచూసుకుని "ఇంక బయల్దేరు" అన్నాడాయన.

"వస్తానక్కా!" అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు సుబ్బారావు.

"రాకు. ఇకెప్పుడూ ఈ ఇంటి ఛాయలకే కాదు - ఈ వీధిలో నడిచినా కాళ్ళిరగ్గొడతాను" అంది సరోజని.

"సర్లే అక్కా!" అన్నాడు సుబ్బారావు వెళ్తూ.

"చూడండి సుబ్బారావుగారూ! అవసరానికి డబ్బిచ్చారు. థాంక్స్. నిజానికి అది నా అవసరం. దాన్ని అలుసుగా తీసుకుని పిచ్చి వేషాలేస్తే.. ప్రాణానికే ముప్పు. ప్రాణం పోయాక ఏం చేసుకుంటారండీ డబ్బు? మనుషులు మనుషుల్లా ప్రవర్తిస్తే బాగుంటుంది కదా!" అన్నాడు హేమంత్.

"నిజమేనబ్బాయీ! వస్తా" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు సుబ్బారావు.

"దొంగ సచ్చినోడు" అంది సరోజని కోపంగా.

"మరి.. మేం కూడా వెళ్ళొస్తాం" అంటూ అందరూ బయల్దేరు.

"నువ్వుండరా!" అంది సరోజని హేమంత్‌ని.

"సరే.. నువ్వు మాట్లాడిరా!" అంటూ హేమంత్ మామయ్య వెళ్ళిపోయాడు.

"ఎక్కడిదిరా అంత డబ్బు?"

సరోజని ప్రశ్నకి తలదించుకున్నాడు హేమంత్.

"నిన్నేరా.. ఎక్కడిదంత డబ్బు?" అంటూ హేమంత్ భుజాలు పట్టి కుదిపింది సరోజని.

"ఒక దేవత ఇచ్చింది"

ఆ జవాబు విని సరోజని తెల్లబోయి చూసింది.

"దేవతా?"

"అవునాంటీ అవసరానికి ఆదుకున్న వాళ్ళని దేవతలేగా అంటాం"

"ఎవర్రా, కొంపదీసి పేమించేసేవేంటి?"

"అవును"

సరోజని అమాంతం హేమంత్ కాళ్ళ దగ్గర కూలబడి "ఏంట్రా ఇదంతా నిజమేనా.. ఎవరాపిల్ల? బాగుంటుందా?" అంది.

"బాగుంటుంది. నీలా!"

"ఎదవమాటలు మాను. సరిగ్గా చెప్పు"

"అవునాంటీ. నీలానే చాలా మంచిది. కపటం తెలియనిది. మంచితనాన్ని మించిన అందం ఇంకేముంటుంది."

"అవున్లే మీమావకూడా ఇలానే అనేవాడు. అద్సరే! మరీ సంగతి ఇంట్లో చెప్పావా?"

"లేదు. అసలా అమ్మాయికే చెప్పలేదు" అన్నాడు హేమంత్ మెల్లిగా.

"ఏడిసినట్టుంది నీ యవ్వారం, ఏం మగాడివిరా! ఆ మాత్రం చొరవదీసుకు చెప్పలేవూ. ఈలోపన ఇంకెవడన్నా చెప్పి ఎగరేసుకుపోతే..!"

"ఆ పరిస్థితి రాదు. ఆల్రెడీ ఆ అమ్మాయికి పెళ్ళయింది."

"ఏంటీ ... పిచ్చిగానీ ఎక్కిందా నీకు?" సరోజని తెల్లబోతూ అడిగింది.

"ఏమో మరి?"

Post your comments

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)